

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Io. Freinsheimii Commentarii in libros svperstites Q. Cvrtii Rvfi

**Freinsheim, Johann
Curtius Rufus, Quintus**

[Argentorati], [circa 1639 oder später?]

Cap. 1

urn:nbn:de:bsz:31-103771

lib. 6. cap. 11. n. 40. & 1. 7. c. 1. n. 1. 3. 4. Comment. in Curtium.

autem ipse vitam sic distinguit à salute, vt totius vitæ cursum atque ordinem designare dicat, id vero non magnopere ad rem facit, nec à vita sufficienter distinguit salutem. nam si semel salutis fecisset naufragium, certe iam de eo vitæ tempore atque ordine superuacaneum erat quærere. Post hæc scripta, cum viderem iam in Edit. receptam esse Rubenii correctionem, ego quoque exprimendam putavi.

6, 11, 40. *PHILOTAS*) Hic vero dele vocem *Philotas*, quæ tam manifesta temerariæ glossæ, vt mirum sit haud etiam pridem deprehensam. Curtius quidem si addidisset, non eo quo nunc est loco, sed initio statim posuisset. Sed nec addidit, nec opus fuit, cum in medio non alium quam *Philotam* designari. *Acidalius*. Eademq; erat *Bongarsii* sententia, vocem eam aut ex glossa esse, aut lineæ superiori proximæ intericiendam. Cui etiam supra n. 30. eliminandum id nomen videbatur, in his; nec ab ipso *Philota*.

7, 1, 1. *IN MISERICORDIAM*) Affine est illud *Liuii* 29, 22, 7. de *Plemio*: iam senescente inuidia, mollebat ira. Adde eundem de *M. Manlio*, 6, 20, 13. de *Philopœmene*, 39, 49, 11. & *Buchanan*. lib. XVIII. Hinc artificium eorum, qui *Iugurthæ* faucebant *Romæ*, id agentium, vt omnis inuidia, prolatandis consultatimibus dilaberetur. *Sallust.* Iug. 27, 2. Nam etiam plerumque innocentes recenti inuidia impares sunt. *Tacit.* 2, 7, 5. ea animorum affectio, tam crebris exemplis neminem latere potest.

VERTIT) Hanc lectionem merito præfert *Modius Nouant*. epist. 99. probante *Manutio* ad *Sallust.* *Catil.* cap. 6. manifestum enim est præterito tempore hæc concipi à *Curtio*: nam si præsens esset, haud scirem veris præferrem, an veritum; cum & hoc recte dicatur; & illud blandiente nouitate à multis, vt in eiusmodi loca inciderunt, intempestiue & nulla urgente causa intrudi soleat. quasi in hoc confisteret opera *Critici*, vt alia faceret quæ repererit, non vt meliora. sunt enim in quos egregie conuenit apophthegma *Spartani* regis, qui conspiciens arborum truncos in quadratas trabes dolari, ait; an si quadratae arbores nascerentur, rotundas faceretis?

7, 1, 3. *PRIMVS*) *Philippi* patris *Alexandri* missu. *Diod.* *Siculus* 16, 92. Hoc anno *Philippus* rex summus belli dux à *Græcis* factus, bellum *Perficum* inchoauit, ac statim *Attalum* & *Parmenionem*, cum parte copiarum & mandatis, vt vrbes ibi *Græcas* liberarent, in *Asiam* præmisi. *Raderus*. Adde *Iustin.* 9, 5, 8. *Gemistum* lib. 2.

PHILIPPO) Quanti fecerit *Parmenionem* *Philippus*, docet in apophthegmatis *Plutarchus* cap. 29. *Philippus* *Atheniensium* laudabat fortunam, qui quotannis decem imperatorum deligendorum copiam haberens: se dicebat intra multos annos vnium modo ducem reperisse *Parmenionem*. *Raderus*.

NON ALIO) Quam *Parmenione*. Errat enim, qui putat *Philotam* hic signari. Cædem autem *Attali* non *Parmenioni*, sed *Hecatæo* adscribit *Diodor.* 17, 2. Videntur conciliari posse, vt *Hecatæi* opera magis, *Parmenionis* vero consilio, perpetratum sit facinus.

7, 1, 4. *OTII VITIA*) Contra militare otium multa collegit *Gruterus* discurs. ad *Tacit.* cap. 39. quem adi. Ceterum mirum est eadem hæc verba & apud *Senecam* legi epist. 56, 16. Nunquam vacat lascinare districtis: nihilque tam certum est, quam otii vitia negotio discuti. Sic infra 7, 3, 5. noister; nationem ne finitimis quidem satis notam, at *Seneca* epist. 59, 18. gentes ne finitimis quidem satis notas. Vter ab altero mutuatus est? an vterque potius ab alio? hoc credam. Renolutus ad otium militum, adscribam insignem locum *Caesar.* de bel. Ciu. 2, 30. à *Grutero* prætermisum: Erant sententia, quæ conandum omnibus modis, castraque *Varri* oppugnanda censerent; quod huiusmodi (seditiosis) militum consiliis, otium maxime contrarium esse arbitrantur. Vbi

VOX

vox consilii, ultimo casu accipienda. Sensus: Inter hæc militum consilia, nihil magis esse contrarium & noxium rationibus belli, quam otium. Adde Sigonium in Liuium pag. 55. f.

7, 1, 5. *LYNCESTES ALEX.*) Iustino II, 2, 2. est Alexander Lyncestarum frater. Vide Diod. 17, 32. Arrian. 1, 8, 2. in quo illa ἐν ἀποστολῇ ἡ φιλία τῶν φίλων παρ' αὐτῶν ex Curtio & Iustino, verti poterant; quod primus amicorum ad se venisset. à quo sensu longe abit illud interpretum: quod inter præcipuos amicos ad se ven, nam vocabulum ἀποστολῆς ibi non ad dignitatem referendum, sed temporis ordinem. Ita Sam. 2, 19, 20. Semei: Agnosco enim seruis tuis peccatum meum: & idcirco hodie primus veni de omni domo Ioseph, descendique in occursum domini mei regis. Quo facto veniam à Dauide consequutus est: ut contra exempla sunt eorum, qui quod, sero gratulatum venerant principibus, offensam illorum incurrerunt. quod & de Cicrone legitur.

7, 1, 6. *SUPPLICIO MAGIS*) Sic apud Liuium 36, 35, 12. Epirotis responsum datum est, quo veniam impetrasse, non causam probasse videri possent. Sic apud Iustinum 32, 1, 4. Demetrius veniam patri, non iure defensionis, sed patrocinio pudoris obtinuit. quod ipsum decreto senatus significatum est, ut appareret, non tam absolutum regem, quam donatum filio patrem. Ex contrario Lucretia Liuiana 1, 58, 11. ego me, est peccato absoluto, supplicio non libero. Valde enim differunt probare, & ignoscere: quod merito notat in Planco Vellei. 2, 83, 3. qui clementiam victoris pro sua virtute interpretabatur; dicitur id probatum à Cesare, cui ille ignouerat.

7, 1, 7. *ANTI PATRI SOCERI*) Diodorus 17, 80. propter necessitudinem, quæ cum Antigono ipsi intercedebat. At nulla ei cum Antigono fuisse necessitudo memoratur: deinde credibilis est Antipatri precibus id datum, qui tum per Alexandri absentiam Macedoniae præpositus erat; quam Antigoni, viri quidem iam tum illustri, sed nondum eo prouecti, ut suspicari debeamus, id eum ab Alexandro petere ausum. Vide igitur num in Diodoro scribendum: διὰ τὴν πρὸς Ἀντίπατρον ἐκείνην. Confer Iustin. 12, 14, 1.

SOPORATUS) Satis elegans lectio, sed cui antehabeam illam B. 1. suppuratus dolor. Sane eadem translatione Seneca vitur, Epist. 80, 11. Horum, qui felices vocantur, hilaritas fæta est: aut grauis & suppurata tristitia. Erat aliquid ὑπέρβολον.

7, 1, 8. *TOTO TRIENNIO*) Computauit simul annum currentem, nec dum exactum: quod frequentissime fieri, præsertim in annis imperiorum recensendis, non vno loco ostendit Scaliger ad Eusebium. Sic & Diodor. 17, 80. τριετη μὲν ἐν χρόνῳ ἐν φυλακῇ τηρούμενον. At infra 8, 8, 6. per biennium dilatus dicitur nimirum non computatis mensibus qui excedebant. quamquam non dissimulo, ibi quoque liberos nonnullos habere triennium. eadem conciliat num. 6. huius capituli: tertium iam annum custodiebatur in vinculis. Collata hæc cum prima notarum mearum in Tacitum, ad explicationem mutuum inuicem sibi proderunt. Non dissimilis scena est in Liui. 38, 33, 9.

7, 1, 9. *LANCEIS*) In nostra quoque militia similis poena obseruatur: castrensisque vocabulo Theotisce dicunt, durch die Spieße lauffen. Lindembrog. ad Marcel. 29, 26. vbi plura genera militarium mortium. Vide & Lipsii Milit. Rom. 5, 18.

7, 1, 10. *PROFUGERAT*) Quæ res suspicionem criminis & conscientie mouet. Ideo Senatusconsulti Syllaniani interpretibus placuit, ut qui ante confessionem habitam fugerint, si aperto testamento liberi scripti inueniantur, multo duriore conditione causam dicant, quam si non fugissent. l. 25. §. 1. ad SC. Syllan. Confiteatur enim de omnibus, quisquis se subterfugere iudicium dilationibus putat c. nullus de præsumpt. vbi late Felinus.

lib. 7. cap. 1. num. 11. 12. 13. 14. 15. 18. 19. **Comment. in Curtium.**

7, 1, 11. **AMICORVM**) Considera quomodo Alexander tractauerit Philotæ atque Parmenionis amicos atque familiares: atque Dionis amicos Dionysius, Plauti Neri, Sotani Tiberius corserint atque necauerint &c. Plutarch. cap. 10. de multitud. amicor. Docens non temere sapientem illigari debere potentium hominum amicitiiis.

7, 1, 12. **IGITUR**) Bongarsius putabat deesse in hac periodo inquebat, aut quid tale; & sane miror non infertum esse à correctoribus, qui tam liberales fuerunt in hoc auctore interpolando: deest enim aliquid sensui. At si vocem *igitur* tollas, habebis ni fallor ipsa illa verba quæ hoc loco Curtius scripsit. Alexandri enim oratio incipit ab illis, nec dubitabat, quod valet, dicebat, se non dubitare. Sic supra 5, 12, 7. haud dubitare Artabazus quin transiendum esset. h. e. Artabazus dicebat non esse dubitandum, quin transf. esset.

7, 1, 13. **FUGÆ**) Cuius fugæ? suæ ipsius: nec enim de alia hic agitur. at quid hoc est, aperuit fugæ suæ causam fugiendo? quis credat auctorem sic loqui? Sane nisi quid aprius comminiscantur alii, ego vocem illam *fugæ* remittam iis à quibus initio intrusa est: qua sublata recte se habebunt omnia. Prædie quam detegeretur Philotæ scelus, Amyntam in secreto fuisse: eius secreti causam, quidque ibi actum sit, aperuisse fratrem Amyntæ qui profugerit, eoque modo palam fecerit, se fratresque suos in eodem cum Philota consilio fuisse.

7, 1, 14. **AMOTIS**) Quidam editi, *amoris*. quæ lectio speciem veritatis habet, ipsam non habet.

7, 1, 15. **EQVIS**) De hoc more pauca interim diximus tumulariis illis notis ad Tacit. 1, 67, 3.

RESPONDISSE) Ordo postulat, *respondisset*. nisi hoc argumento est, initio huius numeri inculcata esse duo verba spuria: *accedere, quod*.

7, 1, 18. **TVM AMYNTAS**) Sic feci, clare præcuntibus libris: *Indo captus* (alii, *captum*) *Amyntas*. leg. enim indicat. *Tum Am.* quæ particula hic necessaria est. Ita supra 6, 9, 35. 36. 10, 1. *Tum Philotas: Tum rex &c.*

IVSSIT) Modo præcessit hoc verbum, ut nihil opus fuerit hic repeti: sed nimirum nimium frequentia sunt in hoc auctore hominum insulforum *παρρησιασθησάντων*: quorum plura taciti prætergredimur, ob hoc ipsum quod non putamus fallere posse iam sæpius monitos.

7, 1, 19. **ARMIGERI**) Alii *armigero*, quam pro vera lectione habens Gronovius, iungit cum verbo sequente *iussit*: eoque firmat lectionem Curt. 5, 6, 8. vt eo loci meminimus. At hic malim *armigeri* legi, vocemque eam hæere præcedentibus; vt *habitus quoque redderetur armigeri, lanceam dari iussit*. Quæ leuissima distinctiuncula, duarum rerum scitu non indignarum nos admonet: vt suspicemur armigerum fuisse hunc Amyntam: deinde armigerorum insigne, vel, vt hic vocat, habitum, fuisse lanceam. Prius exinde conijcere licet, quod utique constat honoratioris militiæ virum fuisse hunc Amyntam. Honoratissimos autem omnium fuisse corporis custodes, supra notauimus. inter illos non fuisse hunc Amyntam ex Arriano, qui custodum nomina prodit, apparere potest. Fuit ergo, vt omnia credere iubent, inter armigeros: quos proximo honore post custodes fuisse vel ex hoc constat, quod sæpe iunguntur corporis custodibus. quæ loca nosser Index exhibet. Ergo Perdiccas, & Leonnatus, viri egregii, ex armigeris erant tum temporis, vt ex Curtio 6, 8, 17. didicimus. Lanceam autem habitum horum, haud dubie autem & corporis custodum, fuisse ex aliquot huius auctoris locis claret. Ita supra 6, 11, 31. amici regis Philotæ *os oculo quoque hastis enuerberant*; quod de his lanceis intelligo, quæ perpetuo ipsis ad manum. modo 7, 1, 9. Alexandrum Lyncestem qui proxime adstiterant, lanceis confoderunt. quos autem putamus

Comment. in Curtium. lib. 7. cap. 1. n. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 29.

tamus proximos adficiſſe, niſi hos, qui haud dubie produxerunt eum in concionem, vt ſupra 6, 8, 24. Philotam. reliqui enim milites phalangitæ lanceas non habebant, ſed ſarſſas. Sic apud Perſas fuiſſe ex Herodoto 3, 128. conſtat: *Darius vex interdicit vobis, ne apud Oratem fungamini ſatellitum officio. Hoc illi audito lanceas depoſuerunt.* Fuerunt enim nihil aliud quam Perſarum Doryphori, ſive ſatellites. Inde & aliis ducibus, vt Parmenioni infra 7, 2, 28. tribuuntur *armigeri*. Clariffimum autem teſtimonium ſubmiſtrat Curt. infra 8, 1, 45. vbi de nece Cliti: *Alexander rapta lancea ex manibus armigeri, &c.* hic eſt igitur habitus, quo Alexandrum comitari ſolebat, vt mox dicit. Sic enim, & non in quo, legendum eſſe, ex dictis certum eſt. Sed qui de veſte acceperunt habitum, particulam iſtam interpoſuerunt. Sed enim *habitus* hic eſt modus, ſeu forma, vt in illis Marcellini 17, 29. quem *habuum caput porci ſimplicitas militaris appellat.*

7, 1, 21. *DICEREM*) Egregie hæc, & quicquid ex hac oratione pertinet ad impetrandam temerarie vocis veniam, illustratur diſcūſu 56. Gruteri in Tacitum.

7, 1, 22. *ACCEPTA*) Eſt nec ſcripti nec cuſi libri aliter, legendum tamen *excepta*. Acidalius. Nondum plane aſſentior.

7, 1, 23. *DONIS HONORAMPUR*) Stevvechius in Arnobium lib. 4. corrigi *oneratur*. quod non placet, ob mox ſequentem vocem *omniſi*. Berneggerus.

7, 1, 24. *MODO*) Sic diſtinximus, admoniti ipſa ſenſus huius ſtructura, quam & Acidalius animaduertit.

7, 1, 25. *IN HOSTIVM CAPITA*) Sic Germanicus poſt ſeditio-nem militarem precatur deos ſuos; *eluant hanc maculam, iraque civiles in exitium hoſtibus vertant.* Tacitus 1, 43, 3.

7, 1, 26. *REVERTAR*) Reſte hoc contra Acidaliū tuetur Raderus. nam ille hic, & ſupra 6, 10, 11. *præuertar* legit. *Reverti* autem vtrobiq; rectum eſſe, noſter Index declarabit.

AMICITIAM) Tota hæc Amyntæ oratio, vt & cauſa, ſimilima eſt illi Terentii apud Tacit. 6, 8. Et membra ſane aliquot ſunt, quæ Lipſio videntur hinc translata.

7, 1, 29. *IN TVA VERBA*) Multis millibus hæc melior lectio præ iſta quorundam librorum: *an non propemodum tuo verberatu*: è qua ineptiſſima tamen aſſirmare pæne auſim in hac meliore etiamnum reliquam vocem *propemodum*, quæ delenda ſit & abolenda, niſi mutanda verius, vt *pridem* reſcribatur. Ego deleri malim, cui perſuaſum alienam atque inde natam. Cum primum non intellectum illud eſſet *in tua verba*, & corruptum in *tuo verberatu*, nimium id alicui & indignum viſum, verberibus adactos ad iuramentum, eoque vt mitigaret, eam vocem addidit: qua nunc reparata vera lectione nihil opus. Acidalius.

IVRAVIMVS) Eundem morem Lacedæmonii ſervarunt in ſacramentis militariſus exigendis, vt docet Alexander Neapolitanus 1, 20. De variis vero iurandi formulis, quas in militia Romani uſurparunt, docet idem eod. loco, & Lipſius dial. 6. de Mil. Rom. & Briſſon. æque copioſe in formulis ſuis libro 4. pag. 339. Vegetius 2, 5. Stevvechius ad eundem Vegetii locum. Raderus. Sacramenti militaris formula erat, *omnes ſe pro Imp. caſus, quo ad vitam profuderint, perlaturus.* Huereſpexit Arrian. 1, 14. Epiçt. Deo quoque vos oportet ſacramentum dicere, quale miles Caſari. Illi autem ceptis ſtipendiis iurant, ſalute Caſaris nihil antiquius ſibi fore. Theodof. & Valent. Imp. Nou. conſtit. XIV. *Iuratur in militia ſacramenta, vt neceſſitates publicæ procurentur.* Hieron. epiſt. 79. ad Heliodorum. *In ſacramenti verba iuravi, pro nomine eius*

non se patri parciurum esse. Ita apud Curt. &c. Aliud exemplum apud Stobæum habetur Serm. XLI. nam quæ apud Liviū extant, Gellium, Vegetium, iam ab aliis notata sunt. Lindenbrogius in Marcellin. 21, 10. vbi iussi *universi in eius nomen iurare*. Adde Fabri Semeſtria sub fin. lib. 1. Henricum Sauilem de mil. Rom. & Dempster. ad Rosin. 10, 7. Illud utique dissimulare non possum, formulam eam *eosdem inimicos amicosque habituros esse*, non propriam fuisse sacramentis militaribus: quamquam sic quoque iurasse Lacedæmonios, scripserit Alex. ab Alex. 1, 20. quem non alium locum, quam hunc Curtii in animo habuisse putauerim. quo autem modo pro Macedonibus Lacedæmonios aut legerit; aut scripserit, nescio: id scio, duo illa nomina sæpius inuicem se pepulisse loco. Curtius autem, quia hic de amicitia sermo erat Amyntæ, paulo violentius ad militare sacramentum traxit verba cõcundis fœderibus solennia. Liviū 29, 23, 4. *societas inter populum Carthaginiensem regemque, data vtroque fide, eosdem amicos inimicosque habituros, iureiurando affirmatur.* & 38, 11, 3. *hostes eosdem habeto, quos populus Romanus.* vbi alterum membrum de iisdem amicis omisſum, intelligi potest ex superiori tractatione apud euad. Livi. 37, 1, 5. *nulle talentum darent, eosdemque amicos atque inimicos haberent.* Similis formula apud eundem 23, 35, 2. Lentulus in epist. fam. Ciceron. 12, 35. *iurauerant Rhodii, eosdem hostes se habituros, quos S. P. Q. R. Xenophon hist. Græc. l. 2. inter conditiones pacis Athen. cum Lacedæmoniis fuisse refert: τῶν αὐτῶν ἐχθρῶν καὶ φίλων ποιεῖσθαι, Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ.* Adde Dionys. 6, 5. fragmentum fœderis inter Inſcript. vet. Gruteri pag. DV. f. 7. *ἰωρὶν φίλων καὶ ἐχθρῶν ἴεω.* Sic Emanuel Imp. scripsit ad Imp. Fridericum, sibi Sultānum iurasse, *ut sit amicorum nostrorum* (inquit) *amicus, & hostis inimicorum.* Krantz. Sax. 6, 37.

AVERSARE MVR) Faber in Comment. de Magistrat. Rom. qui est in fine lib. 1. Semeſtr. ita legit: quod & aptius esse putem hoc loco, quamquam nec illud aliorum, *adversaremur*, sensu commodo careat. Sæpe autem inuicem commutantur hæc duo verba, & in vno Tacito non vnum exemplum reperies. Nos hic iudicium eruditissimi viri, confirmatum vno Ms. Bongarf. sequuti sumus.

7, 1, 30. ITA SI) Magnus Vir [ad Tac. 6, 8, 2.] tenuiter hic argutatur, & legendum ait: *sed eosdem quos volebant esse non poterant.* Ita. Sed si à consciis amicos. & id esse ex Amyntæ mente, quod facile visurum, qui ipse eam habeat. Ego non habuero igitur, qui non video. Et illam tamen habere video, & hoc certe video, contra profus esse. Nihil inquam mutandum. Quid enim verbis sensuque clarius sit & elegantius? Vtriusque vtrumque obscuraueris ac fœdaueris particula aduersantis insertionem, & illa solitaria nescio cuiusmodi affirmatione. Valet hic *ita*, ex eo consequitur, inde fit. Amicitia Philotæ si crimen est, pauci tuorum extra crimen, imo nemo. quippe idem in hac causâ, fuisse amicum eius & esse voluisse. Iam omnes idem esse eodem studio affectarunt. Ita si conscios habes, qui amici, & necesse est eosdem habeas, & qui non amici. Et re, & voluntate amici, iidem; si iidem & consci, omnes ergo tui consci. Acidalius.

7, 1, 31. SI VT) Æque bonâ lectio Mss. Grut. omnium, si sic distinguas: *nunc vero sicut omnibus diebus, illo quoque qui suspectus est fecimus, consuetudo eluset crimen.*

7, 1, 32. SUSPECTOS) Non sane quasi voluerint equis effugere supplicium, ut explanant; sed quod pro spe magnarum opum, quas occiso rege, ex amicitia Philotæ habituri essent, iam tum ferocissent. eam enim superbiam pro argumentis habebant plusquam ciuilia cogitantium. Ergo & cum Amyntas regerit crimen, non sane suspectum facere conatur Antiphānem, perinde quasi & ipse voluerit iudicium effugiendo declinare, quod sane quam perinepte fecisset: sed quod esset ipse, ut mox loquitur,

quitur, homo superbissimus, corde iniquissimus. Quamquam enim multa eiusmodi prudentes scientesque preterimus, interdum non possumus, quin à Curtii nostri mente manifestam vim defendamus.

7, 1, 35. *MELIOR EST CAUSSA*) Ita leges iuris tradunt: In pari causa, potior est conditio possidentis. l. 95. de R. I. Raderus.

7, 1, 35. *ET ANTIPHANI*) Homini vili, nec cum rege solum meo, sed nec mecum vsquam comparando.

7, 1, 36. *INIMICIS*) Forte, *vi inim.* Bongarf.

7, 1, 37. *IVPENSES*) Diodor. 17, 49. Alexander *vet* ad *Gaxam* executus, Amyntam X. nauim classe instructum in Macedoniam misit, cum mandato, ut qui inierat iuuenes eximii haberentur, ad militiam deligeret. Meminit & noster supra 4, 6, 30.

7, 1, 39. *QVIA PARVI*) Eiusdem argumenti defensio est apud Senecam Epit. Controu. 3, 9. Ergo nihil interest, venenum domino aliquis dederit, an negauerit?

7, 1, 40. *SEX MILLIA*) De sexcentis equitibus supra ad 5, 1, 40. vide. Nihil tam opportunum corruptionibus, quam notæ numerorum. Quæ hoc loco mire fecerunt editionem Merulæ, alioquin etiam satis mendosam. Nam ibi *πεντα* transferunt in litteras, ut pro *PL. M. Macedonum pedum*, legatur *Vim Mac. ped.* non tam inepto sensu, quam falso. Idem casus & alios corripit auctores, & quod nunc reminiscor, Corn. Nepotem in Eumene extremo: *cum ab anno vicefimo (ut supra ostendimus) septem annos Philippo apparuisset, & tredecim apud Alexandrum eundem locum obtinuisset, in his vni equitum ala præfuisset.* Apparebit enim, simul dixerit, legendum, in his (scilicet annis) *VIII.* (nempe annos) equitum ala præfuisset. Sic Plin. 36, 15, 18. *Columnæ, ut diximus, inæ, duodequadragenum pedum.* leg. col. ut diximus *CCCLX,* duod. ped. In Sallust. Incert. 1, 2. *decem stadium,* leg. *decem M. stad.* ut copiosius ostendo in Comment. Critic. ad Supplem. mea Liuiana.

7, 2, 1. *DVM HÆC*) Longe aliter Arrianus, 3, 5, 23. Amyntam ipsum, iam absolutum, ad fratrem reducendum esse profectum, eodemque die reduxisse.

7, 2, 2. *SUSPECTVS SVM*) Ergo illi suspecti non debent esse, qui non fugerunt.

7, 2, 3. *SOLVM*) Ipsum crimen quod ei intendebatur, fuga nimirum, quæ ut in iuvene cui iustus fuisset metus, ut primo ira, sic deinceps per misericordiam accepta est.

7, 2, 4. *PVBESCENS*) Suffecerant illa, primo ætatis flore: quorum mox pubescens explicatio est, aliunde addita, ea tamen ipsa stolidæ & falsæ. Omnia enim indicant eum non fuisse impuberem, vel pubescentem, sed primo ætatis flore iuuenem, citra vicefimum forte ætatis annum.

7, 2, 5. *OS CONVERBERARE*) Quod ita solitum in dolore notat Cresollus Vacat. Autumn. 2, 2. Sic infra 8, 2, 5. *Laniare deinde os vnguibus.* Apud Virg. aliquoties, ut 4, 673. & 12, 871.

Vnguibus ora soror sedans & pectora pugnis.

& 11, 85.

Pectora nunc sedans pugnis, nunc vnguibus ora.

7, 2, 6. *TVM, AIT*) Sic apud Liuium 30, 44, 4. Hannibal suos ciues castigat de intemptiuo fletu: *vestre ista absurda atque abhorrentes lacrima sunt. Tunc flere decuit, quum adempta nobis arma, incense naues, interdictum externis bellis. illo enim vulnere concidimus. Simile quid habent illa in Senecæ Controu. Epit. 3, 7. non perdidisti tunc filium, sed tunc extulisti.* Et hoc Syphacis apud Liuium 30, 13, 7. *Tunc se insensisse, quum hospitia priuata & publica fœdera omnia ex animo eiecisset &c.* cum præcedentibus.